

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.
ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΔΕΚΤΑΙ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 8.
ΑΛΛΟΘΑΠΗΣ ΦΡ. 10.

Μ' αίσθημα πολὺ μεγάλο,
γιὰ τὸ Μομφερράτο ψάλλω.

Κεφαλλήνες ποῦ στὸν κόσμῳ, τὸ μεγάλο τ' ὄνομά σας,
σὰν ἀστέρι λαμπιρίζει σ' τῆς τιμῆς τὸν οὐρανὸ,
Κεφαλλήνες, ποῦ τ' ἀνδρείο καὶ γενναῖο αἰσθημά σας
ἐτραγουδῆσε τὸ κάθε πόλεμόδεχτο βουνό.

Τὶ τιμὴ γιὰ τὸ νησί μας, νάχη τέτοιο παλληκάρι,
τέτοιον ἔξοχο φωστῆρα ἰκανότητος καὶ νοῦ
νάναι τῆς Ἑλλάδος ὅλης, ἡ ἐλπίδα, τὸ καμάρι,
νάν ἡ φήμη του φθασμένη σ' τῆς ἀψίδος τοῦρανοῦ.

Ἦλθ' ἡ ὥρα ποῦ καὶ πάλιν ἀπὸ σᾶς θὰ καρτερέση
ἡ θλιμμένη μας πατρίδα μιὰ βοήθεια νὰ δοθῆ,
μιὰ πνευματικὴ βοήθεια, ποῦ μ' ἐδαύτη νὰ ἴμφορέση
ἀφ' τὰ τόσα βάσανά της, νὰ γλυτώσῃ, νὰ σωθῆ.

Σηκωθῆτε τῆς Κραναίας φιλελεύθεροι ἄστοι,
τιμημένοι Διληνάδες ἰγὰ τὸ θάρρος σας γνωστοί·
ἴπνευμένοι ξωμερίτες, Σκαλισιάνοι καὶ λοιποὶ
ζήτω, ζήτω Μομφερᾶτε ὁ καθένας σας ἄς ἴπῃ

Θυμηθῆτε, παλληκάρια στὸ μυαλὸ καὶ στὸ τουφέκι
πῶς σ' ἐτοῦτο τὸ μικρὸ μας ἀγριόπετρο νησί,
ἐγεννήθηκαν ἀνθρώποι, ποῦ περήφανο θὰ στέχη
τ' ὄνομά τους στὴ σελίδα τσ' ἱστορίας τῆ χρυσῆ.

Βαρτσαμάδες ποῦ ξυπνάτε μὲ τὸ φῶς τ' Αὐγερινοῦ
στεφανῶστε τὸ λεβέντη μὲ λουλούδια τοῦ βουνοῦ,
καὶ σεῖς ὅλα τσ' ἀνθισμένης Λειβαθῶς θαλασσοπούλια
βάνετε τὸν Ὑπουργό σας, μὲ τραντάφυλλα μὲ γιούλια

Κί ἔτσι, τώρα π' ἀγωνιέται ἡ μεγάλη μας πατρίδα
ἀπὸ τ' ἀδίκου πολέμου τῆ λαχτάρα νὰ σωθῆ,
τ' ὄνομα τοῦ Μομφερράτου σὰν ὀλόφωτη ἀχτίδα,
ἔρχεται μὲ τὰ μεγάλα τὰ παλῆτὰ νὰ ἐνωθῆ.

Κεφαλλήνες θυμηθῆτε, πῶς αὐτὸς ποῦ βγένει τώρα,
θὰ δοξάσῃ τὴν Ἑλλάδα τὴν ἀθάνατή μας χώρα,
καὶ ντροπὴ πολὺ μεγάλη στὸ νησί μας θὰ δεθῆ,
καὶ ἀνέγα μόνον βόλι, μὲς τὸ μαῦρο του βρεθῆ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Πάλιν γιά τούς βουλευτάδες,
γράφω μ' άτακτες άράδες.

Ξυπνάτε με τή σάλπιγγα, ξυπνάτε με τ' άηδόνι,
ξυπνάτε νά γουστάρετε χιρές και νταβατούρι,
ξυπνάτε μ'ην κοιμώσαστε κι' ή έκλογή ζιγώνει
κι' άρχισαν ή ένέργειες με ζήλο και με φούρι.

Τρέχουν, καρβότσες. άλογα, γαϊδούρια και μουλάρια
κι' άνάβονται βεγγαλικά και λάμπες και φανάρια
κι' άρχίζουν ύποψήσιοι νά βγαίνουν σ' τόν τριγύρι
και τού διαδίου γίνεται πούλεν, τόν πανηγύρι.

Σία, σία τά καρβέρι τά μικρά και τά μεγάλα
σία, σία κατεβαίνει κι' ό γιατρός από τή Σκάλα,
με κολάρους και κολέτο πού καθώς τά βλέπεις φρίττεις,
από 'κεινα πού φορούσε κι' ό 'Αβ.άμ. ό μακαρίτης.

Μωρέ, πού τόν ξετρυπώστε τέτοιο γέρω φοβερό!
μού χαλάει τόν τσερβέλο πώς έμπήκε στό χορό!
Μά ναι γέρωσ κοτζανάτος π' όσο κι' άν τού λείπει νχότη,
είναι ζήτημα μεγάλο μη σάς κάμει και τήν πρώτη.

Και πού τόν ξετρυπώσετε τού Πρόνου τόν δετόρο,
πώς στα πόδια κάρβουνο και τρέχει σά βαπόρο,
και πού τόν ξετρυπώσετε τόν λέοντα τής Σκάλας,
πού μουντζές νάχη κι' ό 'Ενώχ, μουντζές κι' ό Μαθουάλας.
Και πού τόν ξετρυπώσετε τόν γέρω τόν άσικη,
π' από τόν κόμμα τσ' άρχοντιγιάς ροθούνι δέν θ' άφήρη.

Ό γιατρός από τήν Σκάλα
σ' όλου έφερε καύμους,
και τούς έπιανε πιλάλα
πού δέν έχει κρατημούς.

Ό γιατρός από τή Σκάλα
με τή γέρικη του μούρη,
θάναι φύλα, θάναι μπάλα,
σ' τόν στομάχι του Μουσούρη.

Ό Ρωμανός σ' τόν διβάνι
κι' ό Μουσούρης σ' τήν αύλή,
χίλια πράγματα τού κάμει
νά τόν πάρη σ' τή Βουλή.

Κάτσε ή τυχος Μουσούρη
γιατί σ' άρπαξ' ό γιατρός
και σου κάθει τόν κουλούρι,
πώσυνήθειες, νά τρώς.

Φυλλαχθήτε μεγιστάνες και βαρβάρτοι καθ'αλλήλοισι,
τό δετόρο πού βαπτάει χλωροφόρμις στό χέρι,
χλωροφόρμις πού όλους σ' τόν κρεβιάτι θα σάς σταίλη,
και γιά ετερεθά τρέχουν, ό Μακρη; κι' οι βέστοι φίλοι.

Τού Μαγγού τόν τρελλό χιλιδόνι,
είναι σ' άνασίσταγε Φλάρη,
πλήν έφένος σ' άπριζούν σά χιόνι
τού γιατρού οι άρχαιοι κολάρου.
'Η ψυχή πού σ' άγάπησε τόσον,
σ' άπαρνήθη κι' έσε μες τούς άλλους,
πλήν θ' άκούση στ' 'Αράκλι τούς γάλους,
τί βεντέτα θα κάμουν γιά σέ!

Πάντα ήσταν καπριτσιόζο κι' άνανούρμαστο παιδί,
σώφρανότουμε νά πιάσης τόν φεγγάρι δηλαδή,
άλλή τώρα πώς μ' όνα και λαλά, τόν Βινιεράτο,
θα σέ κάνουμε γατσούλι με τόν πρώτο ζαχαράτο.

Κόττα πώς σέ κανακείουν;
σά νινάκι σέ χορεύουν.
ταρλαρέλα, τραλαλά!!
φαίνεσαι παιδί μπεάτσο,
έχωντας τόν Βινιεράτο,
γκοβερνάντα και λαλά!

*Αθω με τόν Γαλαταίο, *Αθω με τήν έτικέτα,
μήν ξεγνοιάζεις σ' τόν σαλόνι παρά τρέχα, δούλειέτα
τρέχα π'άνου, τρέχα κ'άτου, κάθε κίος νά ταραξής,
μήπως π'άνε σ' τόν χιμέντα τ'αίγασα πού μοιράζει
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Δίνε τ' άπαλό σου χέρι νά τ' σφίγγουν χωρικοί,
πέταξε τες τής βελάδες και τ' άτσαιγο βρακι,
και τσιγάρα νά προσφέρεις μέσα σ' άσημένιο δισκο,
για τόν είκοστό, αιώνα, σάν ανάποδο τ'ό βρισλω.

Χίλιες φορές έκίνησα
για νά τω νά σου πώ,
τό πόσον σ' έξοτίμητα
και πόσον σ' άγαπώ.

μά βλέπωντας τριγύρω σου, λογιών, λογιών λουλούδια
τρέμ' ή φωνή σ' τά χείλη μου και χάνω τά τραγούδια.

Ο πρωτόκλειτος Άνδρέας τ'ό μικρό παλληκαράκι,
πέρνει τώρα τήν κιτάρα και σονάρει τ'ό Γεράκι.
"Όρρανε ώρρανε φίλε, όρρανε υίμαι κι' έρω,
έλα νά συνδαστούμε νά πιτύχουμε κι' οι δυό. ,,
Κι' ό Γεράκις τ' άπαντίνει "μόνος μου θά πολεμήσω
κι' όλους θά σάς κάρω σάχη κι' όλους μονος θά νικήσω. ,,

Άγαμέμνων Μεταξά,
τό γιατρό κυτ'ας λοξά,

μά προσμένουμε νά ιδούμε, πούστασε κι' οι δυό γερόντοι,
ποιός 'μπορεί νά ξεριζώση τ' άλλουνού τ'ό κούφιζο δόντι.

Βινιεράτε πούσαι λίγος τ'ό φτωχού λαού και λάμπα,
Βινιεράτε πούσ' όλόρτος μέσα σ' τήν καρδιά τ'ό Άμπα.

Βάρει τήν τρομπέτα ζόρι
για νά πάρουνε τά όρη,

χωρικοί και χωραίτες, όσοι τ'όχουνε καυμό τους,
τόν ζυγόν ν' άποτινάξουν τ'ό άρχοντιάζ άφ' τ'ό λαιμό τους.

Θωδωράκη Θωδωρή,
μή μάς κάνεις τ'ό βαρέ
π'όχεις Άθω σ' τ'ό πλευρό σου
κι' έδωλες τ'ό γαιδαρό σου.

Άρχίζουν ή έπίσκεψες και τ' άλλα τά συνήθη,
(τ'ό ίδιο κι' άπαράλλατο, γελοίο παραμύθι)
κι' άλλοι σ' τόν Άθω τρέχουνε, κι' άλλοι σ' τ'ό Βινιεράτο,
κι' έγινε σ' τή Λειβαθιά μεγάλο άπαράτο.

Σημαιν' ή Γαρδελιώτισσα, Άνάληψη και Μίσση

και βγαίνουν ή Λειβαθινές τ'ό κάμπου ή κοντέσες,
κι' έγύμισαν παραθυρα κι' αλλές, και πορτοπούλες,
αφράτες καπιτάνισες και καπιτανοπούλες.

Κι' ό φτωχός Μαστροδημήτρης με τά κατάσπρα μουστάκια,
πώνε δήμαρχος και χτίστης και τεχνίτης για σαμάκια,
έδωσε για τ'ό Ρωμάνο σ' τ'ό καπέλο του κορδέλα,
και τ'ό γύριζε τά ψήλου π' ούτε νάτανε ροδέλα,
κι' ό Ρωμάνος βλέποντάς τον σέ μιά τέτοια χαρμωσύνη
τούπε " πάμε σ' τήν Άθήνα κι' άρρασε τή χτιστοσύνη.
"Ο Μαστροδημήτρης ύμως τούπε δέν θά δυνηθώ,
φασκελόνο και τή Λάντρα, όμπροστά σ' τή Λειβαθιά. ,,

Άπλώσαν οι Λακυθρινοί σημαίες, και φερτσάδες,
π'όβλέπανε σ' τ'ό δρόμο τους βαλουτες καρτσάδες,
"Η έκκλησιές χαρμωσύνες έδιναν τ'ό μαντάτο,
ό δε παππά Παύλιος σ' τά Μεταξάτα κάτω
τόσο πολύ έθωμωσε μ' αυτές τής άηδίες,
π'ότραβσε τά γένεια του. μετά σ' τής τζελοιδίες.

Μάχη πρόκειται ν' άνάψη άμφοτέρωθεν βαρεία,
κι' όσοι θάχουνε σ' τήν τζέπη μπανκονότας έμπυρεία,
νά χτυπάνε και νά καίνε τ'ό κουμπάρου τ'ό τσαρούχι,
"κείνοι θάβγουν Γαμερλάνο νικηταί και τροπαίουχοι.

Ό παράς έφέτο κάνει
μές τόν τόπο νά φανή,
τίνας οι Άμερικάνοι,
τίνας ψόφοι Ισπανοί.

Μά και τί ντροπή πού θάνε άν με χρήματος φοβέρρα,
τ'ό μυαλού τόν Άχιλλέα, μάς τόν κάμουνε Θεοβέρρα.

Κι' ή λοιπές ή Έπαρχίες,
βρίσκονται σ' άνησυχίες,
βρίσκονται σέ βουρλιεζή,
και προπάντων τ'ό Ληζούρι
είναι μύλος, άνεμούρι,
με τ'ό Θάνο τόν Μπασιζή.

Ι Α Κ Ω Β Α Τ Ε Ι Ο Σ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΥΚΟΥ

Κι' είχε γίνει σ' τ'ό μαρμάτο άπεριγραπτή σπηνή,
έταν έφερε τ'ό Θάνο ή κυρά Δαμασκηνή.

ΑΙ ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΑΙ

Τὰ κανά μὲ τῆς παντιέρας τσιροκλάρουν τὸ βικόρι,
κι' ἀριθάρανε τὰ ζήτω μὲς τῶν Φαρσιῶν τὰ ὄρν,
καὶ χαρμόσυνα σημαίνουν Παντοκράτορος κλωσίδια,
ποῦ στ' αὐτιά τοῦ Μονοκρούσου ἐσουρίζανε εἰς φίδια

Κι' ἐγινε γιὰ τὸ Θανάση θρίαμβος ἀληθινός,
κι' ἔτρεμ' ἀπὸ τῆ χαρά του ὁ παππᾶ Ζακωθινός,
ποῦτανε κοντὰ σ' τὸ Θάνο, ἓνα εἶδος δορυφόρου
πῶδειωχε μετ' τὴ μορφή του, τὴν σκιὰν τοῦ Ἑωσφόρου.
Κι' ὁ Σπυράκης ὁ Ματσούκης ποῦνε χρόνια σ' τὸ γραφεῖο,
λίγο ἔλειψε νὰ βάλῃ, σ' τὸ καπέλο του λοφίο.

Κι' ἔμειν' ὅλη ἡ Παλλικὴ,
ἐκθαμβος, ἐκστατικὴ,
Κι' ὁ Τζανῆς κι' ὁ Μονοκρούσος, βλέπωντες τὰ γεγονότα,
ἔχαζαν ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ κουμπάρου τὴ νότα.

* Ἀκουσε Μπασιά τ' ἀσκέρι
τῆς εὐτόρου Παλλικῆς
κι' ἦρθε κάτου χέρι χέρι
τὸ πρᾶτ' τῆς Κυριακῆς,
κι' ἔλεγαν πῶς εἶν' ὁ Θάνος, τὸ πουλιὸ καλλιτέρο τους
γιατρικὸ καὶ ραντιστήρι γιὰ τὸν περονόσπορό τους.

Γενναῖοι Ληξουριώτες, πού ζήτε μὲ τὸ γλέντι,
τιμῆσατε τὴν κάλπη τοῦ Θάνου τοῦ λεβέντη,
κάμετε βουλευτὴ σας, παιδί ποῦνε ψυχάρι,
παιδί ποῦ θὰ σᾶς κάνῃ, προθύμως κάθε χάρι.

Ψηφῆσατε καὶ τὸ λογαγὸ μὲ τὰ χρυσᾶ γαλόνια,
πῶκαμε θαύματα πολλὰ σ' τῆς Ἄρτας τὰ κανόνια
κι' ἀρίνω σήμερ ὀχτώ, τὴ λύρα μου νὰ κρούτω,
γιὰ τὸ Στελάκη τὸ Τζανῆ καὶ γιὰ τὸ Μονοκρούσο.

Κάτου σ' τὸ γινιὸ τῆ Σάμος,
γενεταί μὲ πέντε γάμος
κι' ὁ Κουτσὸς μὲ τὸ πριόνι
φοβερίζει τὸ Βρυώνη.

Μιά τὸν ἔχει, δύο τὸν ἔχει, τρεῖς, τὴν καμακιά τοῦ δίνει
μὲ τ' ἀγιῶτο τοῦ ἀράκη τοῦ γιατροῦ τοῦ Γκινηλίτη.

Ὁ Κουτσὸς μὲ τὸ πριόνι
φοβερίζει τὸ Βρυώνη,
πῶς μαζί μὲ τὸν ἀράτη,
σ' ἓνα μοναχὸ τσουράπι,
τὰ ποδάρι θὰ νύττω βάλῃ.
Μ' ἂν τῆς Ἄστος οἱ μεγάλοι,

ἀρχινίσουν νὰ φιλεῖουν, σὰ Ῥουμάνοι, τσιγκρέα,
εἶναι φόβος μὴν κρεπάρει ὁ Κουτσὸς μὲ τὴν μπερέτα.

Κι' ὁ Γιῶργος ὁ Καλλίνικος δάσκαλος μὲ σοφία,
πῶδγαλλε τὴ Γραμματικὴ, τὴν Πατριδογραφία
θελεὶ κι' αὐτὸς τοῦ κράτους μας νὰ -δῇ τ' ἀνωμαλίες,
καὶ παρατεῖ τετράδια, πινάκους, κειμωλίες.
Τοῦ Μπουκουβάλα τὴ φωνὴ ποσῶς δὲν ἀμπαδαρίζει,
κι' ἀσῆκωσε, μῶλέγανε, τὸ Θιάμι σ' τὸ ποδάρι.

Βαρέθηκε τὴν ξύλινη τὴν ἔδρα τοῦ Σχολείου,
ποῦ τόσοις γρόνους ἔτρωγε τὴν ἔδρα τὴ δική του
καὶ θέλει μὲς τὰ μαλακὰ τὰ τοῦ Κοινοβουλίου
ν' ἀπλώσῃ τὴν ἀμίδα του, νὰ κάτῃ τὸ βρακί του,

Καλλίνικε, πῶχεις σοφὲς ἰδέες καὶ μεγάλες,
ποῦ μὲ τὰ ἔργα πῶδγαλεῖς, μέγας ἠκούσθη κρότας,
ἂν εἶχαν ψῆφο σήμερ κι' ἡ μαῦρες ἡ δασκαλές,
δὲν ἦταν' οὔτε ζήτημα πῶς ἔθε μείνεις, πρῶτος.

Τι χάρεις καὶ τί τραγοῦδιχ ποῦ θ' ἀκούτομα' ὡς τὰ τότε,
κι' ὅσοι βρίσκετ' ἀπερτοῦρα κουκκαλίσατε καὶ τρῶτε
γιατὶ μόλις μετρηθοῦνε τὰ κουκκιά σ' τῆς ἐκκλησιᾶς,
σ' τὴ στιγμή θὰ πᾶν ἡ δούλες νὰ σαρώσουν τῆς μπασίρας.

Κι' ἔτσι πᾶν τὰ κουμπλιμέντα τὰ τσιγάρια καὶ τὰ ζεύγια
κι' ἂν τὴν Κυριακὴ τὸ βράδυ ἐλασπώνετε τὰ πεύγια,
τὴ Δευτέρα θὰ ξυπνήσατε μὲ τὰ μούτρα λασπωμένα,
ὅσοι θάστατε τομάριχ γιὰ παραδες πουλημένα.